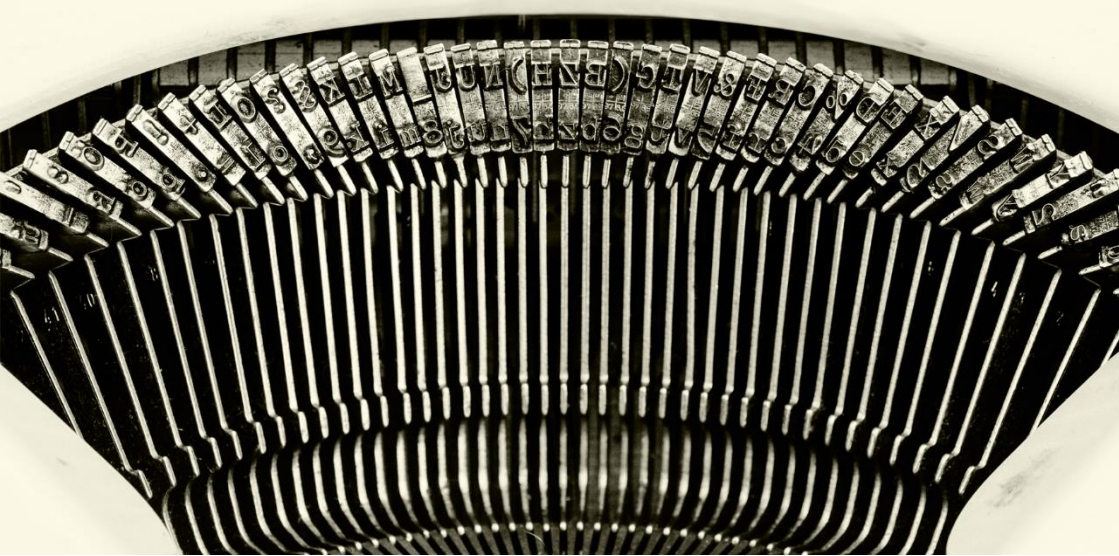

VÍT KREMLIČKA
PROZATÍM

ŠOGORSKÉ PŘÍBĚHY

VYCHÁZKOVÁ KNIHA
ÚSTAVU PRO POČASÍ

PROZATÍM

ŠOGORSKÉ PŘÍBĚHY

VYCHÁZKOVÁ KNIHA
ÚSTAVU PRO POČASÍ

Vít Kremlička

ŠOGORSKÉ PŘÍBĚHY

PŘÍSLUŠNÍKOVA CESTA KE SLÁVĚ

Někteří lidé si myslí, že si můžou ke zvířatům dovolit úplně všechno. Ačkoli si celou psychologii sestavili dle psů pod kuratelou I. P. Pavlova, domnívají se, že jsou lepší. Jeden příslušník se proto rozhodnul být slavným. Začal dobře: našel si partičku a doma ho neviděli třeba čtrnáct dní! Když bylo léto, ještě to šlo — sedával s partičkou pod slunečníky a pil víno. Dívali se na kolemjdoucí děvčata a kritizovali je.

Na podzim už to bylo horší. S partičkou sedali pod střechem a přemítali o abstrakci. Přes zimu se příslušník zdržoval ponejvíce doma.

Ale potom přišlo jaro! Příslušník si pořídil tříbarevné kotě — májové! Ti spolu vyváděli! Příslušníka všechna chuť po slávě přešla, začal malovat kotě a dostal přezdívku „Kočičák“. Svými obrázky kotěte v příslušnických kruzích docela proslul, tak se začal držet už docela v revíru.

PŘÍSLUŠNÍK, CO MĚL RÁD NAKLÁDAČKY

Jeden příslušník měl rád nakládačky.

Kdyby jenom to! Rád pil okurkový lák a zbylou zeleninu si dával na chleba s máslem. Panečku, pochvaloval si: má se někdo líp? Když byla zima, sednul si ke kamnům a upíjel z okurkové sklenice lák. Někdy se zdvihnul a šel do hospody na pivo. Ale to dělal jindy, aby se mu lák nesmíchal s pivem. Líh pil zřídka, a když, dával si do něj vymáčet léčivé byliny. Tabák pokuřoval střídavě, až když dokončil výkaz. A že jich bylo! Plnou zásuvku jich měl.

Někdy uspořádal přehlídku výkazů. Sezval přátele a příbuzné a osamoceně stál v pozadí, přikusoval okurčičku, zatímco lidé v hloučcích postupovali kanceláří a duchaplně mluvili. Nejenom to, často se jej i ptali, jak to myslel. Ale on lidem svoje výkazy nevyšvětloval, jenom se pýřil, culil a oprašoval si klopy.

Nakonec jej potkal úspěch: zazobanec si od něj koupil svazek výkazů. Nedal mu ale zase tolik peněz, aby prý je neprojedl v nakládačkách. Zazobanci si totiž obyčejně myslí, že mohou příslušníky jen tak podporovat.

PŘÍSLUŠNÍK NA VENKOVĚ

Jeden příslušník odjel na venkov čerpat inspiraci. Myslel si: slípky mě budou probouzet kvokáním, sluníčko mě bude šimrat na skrání, snídat budu podmáslí a rozhodu se skývou černého chleba. Každé jitro chtěl fotovat krajinky a dívky na mezi.

Jenže co se nestalo: celou dovolenou přšelo. Krajinka byla celá v mlze a děvčata seděla doma. Ale příslušník si věděl rady: koupil si demižón dobrého vína a do konce dovolené nevyšel dál než na dvůr. Seděl u okna, pil víno a jedl olejovky, poslouchal rádio a něco si pobrukoval. Když se vrátil do města, v novinách o něm vyšel varovný článek.

PŘÍSLUŠNÍK A PES

Jeden příslušník venčil psí čubičku. Pejsek se vysral. Příslušníka přitom potkala matka s dítětem.

„Fuj!“ řekla. „Moje dítě to musí potom čichat.“

„Když do toho šlápne, bude mít štěstí. Alespoň si bude pamatovat, co je hovno,“ řekl příslušník. „Dokážeš si představit, jak lidé zaneřádili Zemi smogy, jedy a radioaktivitou? A psi nic — jenom dělají hovna, ze kterých čerpají rostliny výživu. A ještě lidem dělají radost.“ Tohle řekl matce s dítětem jeden příslušník s pejskem a šli si zaskotačit do parku. Fena tam potkala svoji bandu a báječně si spolu hráli.

Potom se stala nehoda. Dítě onemocnělo a sanitka ho šupem odvezla do nemocnice. Lékaři dítě zachránili — konec dobrý, všechno dobré. Jenomže potom se dítě ztratilo na horách, a protože nebyl nablízku pes, který by dítě vyčenicchal, nadobro zmizelo... až večer ho našli na zápraží chrnět. Je to těžké. Lidé pořád vkládají do dětí naději, přitom pokračují ve svých pokročilých hnusárnách, že už nevědí co roupama, a svět je čím dál horší. Kdyby lidé přemýšleli a pořád nespěchali, nepaktovali by se do lumpáren a život by byl snesitelný. Takhle se zdá, že je svět jedna velká lumpárna. Úřad chce klid, a proto lifruje lidi do pakáren a kriminálů.

PŘÍSLUŠNÍK - HUDEBNÍK

Jeden příslušník se začal učit hrát na lyru. Zvládnul Skákal pes přes oves a Šla Nanyňka do zelí, ale potom začal mít příslušnické úspěchy. Příslušníci mu zvonili pořád u dveří a točili se kolem něj a portéři, ačkoliv předtím nikde žádný.

Příslušník začal zanedbávat lyru. A nedobře udělal! Nemohl z toho usnout a šel k psychiatrovi. Chtěl předepsat prášek na spaní. Vzal si s sebou lyru a psychiatrovi na ni zahrál.

Psychiatr měl radost a příslušníka pustil domů. Ale později příslušník vyprávěl, že se psychiatr uvolnil.

PŘÍSLUŠNÍK NA VYCHÁZCE

Jeden příslušník šel na vycházku. Jen za ním zaklaply dveře od bytu, hned si začal pohvizdovat. Šel za partičkou do hospody. Dal pivo, druhé, třetí, čtvrté, a než se nadál, byl večer.

Zaplatil svoji útratu a šel se projít. Počkal na tramvaj a vydal se do města. Našel útulnou vinárnu a vypil tam čtvrtku vody. Cítil se jako pámbu.

Zaplatil útratu a znovu se šel projít. Nastoupil do taxíku a nechal se zavézt do vedlejší ulice, než bydlel. Zaplatil, vystoupil a šel se projít.

Přišel domů a příslušnice se jej ptala: „Kde jsi byl?“

„Jenom jsem se byl trochu projít,“ odpověděl ten příslušník.

PŘÍSLUŠNÍK VÝZNAMNÉHO VÝKAZU

Jeden příslušník si zabouchnul dveře od kanceláře. Chtěl jít na pivo, ale nevěděl, jak se vrátit. Zazvonil proto na domácího, který měl rezervní klíče. Domácí mu půjčil klíče a příslušník si odemknul.

„Co teď?“ myslel si, „inspirace je v tahu!“ Sednul si na gauč a zkoumal svoje výkazy.

Najednou někdo zazvonil.

„Kohopak sem život zavál?“ pomyslel si příslušník a otevřel dveře. Stál tam domovník a nesl džbánek s pivem.

„Už nepotřebujete ty klíče?“ zeptal se domovník. „Á, vy jste se pustil do výkazu! Můžu si také udělat výkaz?“

„Vykažte si jaksepatří,“ řekl příslušník a pozval domovníka dál. Přinesl sklenice a napili se piva. Potom se s domovníkem vypoklonkovali a příslušník šel do hospody na pivo.

Seděla tam domovnickova manželka. Příslušník si s ní dal pivo, odvedl ji do kanceláře a všichni vykazovali.

Byl to velice slavný výkaz, vyšel o něm článek v novinách a všichni lidé jej velmi obdivovali! Objevily se také jeho kopie, velice draho se prodávaly a potom někdo výkaz ukradnul z čekárny. Našel se až za mnoho týdnů, zastrčený v nádražní úschovně zavazadel. Jenomže potom se zjistilo, že je to kopie od autora originálu, která má s originálem velice mnoho společného, jelikož příslušník si ten výkaz na nádraží zapomenul, když jel do jiného města za přáteli, kterým zamýšlel výkaz věnovat z čiré náklonnosti.

A ten originál se dodneška nenašel.

PŘÍSLUŠNÍK PRVNĚ V DIVADLE

Jeden příslušník šel na slavné divadelní představení. Díval se, hlavu si namáhal, ale ani za mák nerozuměl, o čem ta hra je. Myslíte si možná — nějaký zbedněnec... kdepak: on ten příslušník z kanceláře nevylezl, jak byl rok dlouhý! Potom se není co divit, že zčistajasna nerozuměl divadelnímu kusu.

Najednou dostal hlad. O přestávce si dal u bufetu chlebíček se sýrem a džus. A nebudete věřit, od té chvíle všemu ve slavném divadelním představení rozuměl!

Vydrželo mu to dlouho. Začal být už ostatním lidem tou svojí vševědoucností na obtíž, ale potom se stala změna: všem začal připadat nadmíru zábavný! Vyprávěl pořád o slavném divadelním představení a získal velkou oblibu ve společnosti. Dokonce dostal zakázku na výkaz!

Po krátké době šel na slavné divadelní představení znovu a všiml si, co všechno předtím uniklo jeho pozornosti. Jásal! Tleskal první a končil poslední! Zahalekal!

Jeho nadšení neskončilo! A v tramvaji ho málem chytil kontrolor.